

A.1 Lovci přízraků

Zná je téměř každý, zachmuřené, zdánlivě bezcitné bojovníky se schopnostmi, které nepřísluší obyčejným lidem. Jsou hrdiny mnoha příběhů, z nichž mnohé připomínají pohádky pro děti a jiné také pohádkami jsou. Přesto je spousta příběhů, jež popisují neuvěřitelné kousky lovců přízraků, pravdivých. Neboť i když jsou nyní lovcem jen stínem starých eldebranských mistrů zaklínačů, v zabíjení špatných myšlenkových bytostí jim mohou konkurovat jen některá mocná stvoření Stínového světa stojící na straně dobra. Dobře vycvičený lovec přízraků si poradí i s velmi silnými nestvůrami, ty slabší zabíjí po desítkách. Nejlepší z nich jsou schopni odrovnat nebo aspoň nějakým způsobem zneškodnit dokonce draka, a to jak některého z temných, tak přízračného. S dobrými myšlenkovými bytostmi zásadně nebojují, naopak se je snaží chránit před útoky nestvůr nebo před nevráživostí některých lidí, pro něž jsou to všechno stvůry, které je potřeba vyhubit.

Je pochopitelné, že své nadlidské schopnosti nezískali lovcé přízraků zadarmo. Člověk, jenž se stane členem jejich zvláštního spolku, přestává být člověkem, stejně jako trpaslík či elf už se nemohou počítat mezi příslušníky svých původních ras. Tato ztráta je pro ně asi nejcitelnější, protože je konečná a dělá z nich jakési vyhnance bez domova, kteří jsou odsouzeni k věčnému putování po světě a zabíjení netvorů, v jejichž pařátech nakonec sami najdou smrt. Pocit osamění a nikdy nekončícího boje proti nevysychajícímu moři stvůr, na než se obyčejní lidé bojí i jen pomyslet, dělá z lovců přízraků nemluvné, zamračené patrony, kteří se dokáží smát věcem, z nichž ostatním vstávají vlasy hrůzou. Pro obyčejné lidi jsou lovcé nepochopitelní, tajemní, hrozní. V čase nouze sice znamenají vítanou pomoc, ale jejich schopnosti lidí děsí, a proto je ve většině vesnic i měst nevidí moc rádi. Elfové jsou v tomto směru daleko chápavější, zde je profese lovců přízraků chována ve velké vážnosti, jako obětování se pro dobrou věc. To ale nemění nic na tom, že ani pro elfího lovcu už není cesty zpět, k poklidnému životu mezi svým národem. Zde bude už jen hostem, sice vítaným, ale ničím víc. Některé národy, například trpaslíci, se staví k povolání lovců přízraků naprosto odmítavě. Trpaslík, který se jím stane, navždy pošpiní svou rodinu, ta se jej zžekne a vnímá jeho volbu jako velkou hanbu pro celý svůj rod. Proto je trpasličích lovců poměrně málo, jsou však odhodlanější a většinou také velmi schopní.

U zrodu moderních lovců přízraků stál nejstarší mezi nimi, Ciezislav Záhořský. Kdysi dávno byl žákem jednoho z posledních eldebranských mistrů zaklínačů, ovšem se smrtí mistra mu vyschla studnice vědomostí. Někdy okolo roku 350 K.l. se Ciezislav pokouší obnovit dávnou zaklínačskou tradici, ale teprve za dalších tři sta let dochází ke zlomu v podobě navázání spolupráce se subotamskými mnichy. Posledních dvě stě let znamená nebývalý rozmach lovců přízraků, kdy se postupně ukazuje jejich důležitost. Sám Ciezislav působí již 78 let na univerzitě v Albireu, kde se zabývá shromažďováním, tříděním a zapisováním všech údajů o myšlenkových bytostech. Přestože je mu již více než devět set let, jeho upravené tělo je stále v kondici.

Kdo by se chtěl stát lovcem přízraků, má možnost vybrat si místo, kde jej k tomuto povolání vycvičí. Na Lendoru je trénink budoucích bojovníků s nestvůrami plně v rukou šesti zdejších klášterů Subotam. Vybraní mniši a vynikající lovcé přízraků, kteří vycvik zajišťují, jsou ale velmi vybíraví a uvolí se učit jen ty z případných zájemců, u nichž jsou si jisti, že z velké části porozumí řádu světa a budou své povolání vykonávat v souladu s tímto řádem. Pro lovců přízraků vycvičené v jednom ze zdejších klášterů jsou charakteristické dobré znalosti o přírodní úrovni, astrálním a vnějším světě, dobrá předvídatelnost průchodu myšlenkových bytostí do přírodní úrovně, znalost slabých míst svých protivníků a využívání kouzel úzce zaměřených proti konkrétním typům nestvůr. V boji jsou spíše pasivní, mezi odrážením jednotlivých útoků nestvůru oslabí kouzly nebo výpady na její citlivá místa, a pak ji zabijí jediným úderem. Na Taře byl tento styl doveden k dokonalosti v klášteře Daine, kde jsou

budoucí lovcí přízraků cvičení nejlepšími ze zdejších mnichů, dvěma legendami mezi lovcí přízraků – Bílým Světovítem a trpaslíkem Daraghem – a pokud to čas dovolí, tak i samotným visítarem Iskalonem. Zdejšími netvorobijcům se hned tak někdo nevyrovná, své lendorské kolegy převyšují jak v umění boje s mečem, tak i v teoretických znalostech, jelikož klášter Daine aktivně spolupracuje s univerzitou v Albireu, kde se zapisují nové poznatky o myšlenkových bytostech a z jejíhož archívu mohou subotamští mnichové čerpat podle libosti. Dvě další základny lovců přízraků na Taře jsou v rukou Rytířů devíti hvězd. První je na hradě Tevirponu v Sinwarském knížectví, druhá v Tarosu. Zdejšími učiteli jsou jak samotní rytíři, tak i několik lovců přízraků, jejichž počet se ale často mění, jak odcházejí zabíjet netvory a zase se ze svých cest vrací. Také netvorobijci zde vycvičení se čas od času vrátí, aby načerpali nové vědomosti a dovednosti a naopak část svých zkušeností zase předali ostatním. Nemají takové znalosti o zvycích a slabých místech myšlenkových bytostí, jako lovcí trénovaní subotamy, ale o to lépe umí improvizovat a poradí si i s naprosto neznámou nestvůrou. Magii používají v menší míře, zato jejich meč nikdy nezahálí a kromě boje s netvory výborně ovládají také boj s ozbrojeným protivníkem.

V troskách bývalé pevnosti v jižních Zelanských vrších a na základech starého arvedanského chrámu v Oblých horách vybudovali mohutné hrady sami lovcí přízraků, samozřejmě s přispěním nejlepších lidských a také trpasličích řemeslníků. Při výcviku nových adeptů využívají svých bohatých zkušeností a zde vyučení lovcí přízraků mají značné znalosti o konkrétních nestvůrách, které se vyskytují v určitých oblastech, zatímco o jiných toho moc nevědí. Jejich schopnosti jim však dovolují čelit i neznámým netvorům, ať už pomocí meče nebo útočných zaklínadel. Poslední místo, odkud se lovcí přízraků rekrutují, leží v horních patrech Podzemní říše a jen málo vyvolených ví, že vůbec existuje. Nevědí však, kde se nalézá ani kdo se tam cvičí a tamější žáci jsou zavázáni mlčením. Schopnosti lovců přízraků z této školy jsou vynikající především při boji v temných místech.

Vybavení lovců přízraků se u každé školy trochu liší. Obecně dávají přednost rychlosti a nepoužívají žádné brnění ani štíty. Bojují jednoručním mečem, druhou rukou vrhají zakletí. K jejich výbavě patří ještě plátěný pytlík s runami, které používají ke kouzlení, a druhý váček naplněný svazky nejrůznějších bylin. Aby byli schopni účinně bojovat proti všemožným netvorům ze Stínového světa, jsou lovcí přízraků obdařeni zvláštními schopnostmi, které jim pomáhají v tomto nelehkém úkolu. Umějí si zostřit smysly, vidí i v naprosté tmě a bezpečně rozeznají myšlenkovou bytost od obyčejného zvířete nebo rozumného tvora. Pokud se soustředí, jsou schopni vycítit i myšlenkovou bytost skrývající se za skalní stěnou nebo neviditelnou nestvůrou. Lovci mohou zvýšit svou rychlost v boji, jejich reakce je někdy těžké sledovat. Své tělo dovedou uvést do stavu, kdy přestává vnímat zranění, aby neztratili koncentraci, a jsou schopni přežít i poměrně těžká zranění. Pomocí nejrůznějších bylin, které jsou pro obyčejné lidi (elfy, trpaslíky, atd.) jedovaté nebo na ně nemají žádný efekt, se mohou tyto zabíjící netvory částečně vyléčit, neutralizovat účinek některých jedů či očistit své tělo od působení smrtících temných kouzel. A v neposlední řadě mohou ti zkušenější z lovců přízraků sesílat exorcismy – kouzla zaměřená na oslabení, paralyzování nebo i okamžité zabití konkrétních myšlenkových bytostí. S pomocí své zvláštní magie se mohou bránit určitým druhům magických nebo živelných útoků a umějí také vymýtit špatné myšlenkové bytosti z těla postižených lidí.

Síla i slabost lovců přízraků je ve způsobu, jakým si zaručují své záviděníhodné schopnosti. Jejich tělo už totiž nepatří jen jim. Každý, kdo chce být členem jejich společenstva, musí během výcviku podstoupit tajemný rituál, kterým se přitáhnou ze Stínového světa zvláštní myšlenkové bytosti a ty potom vstoupí do těla připraveného adepta. Jedna se usadí v jeho hlavě, odkud ovládá smysly a nervové impulsy. Dokáže nejen zostřit lovcův zrak, sluch a čich, ale umí také tyto smysly bleskurychle potlačit a zabránit tak oslepení nebo ohluchnutí svého nositele. S její pomocí může netvorobijce vidět i neviditelné nestvůry, orientovat se

v temnotě a cítit přítomnost myšlenkových bytostí. I potlačení vnímání bolesti má na starosti tento symbiotický organismus. Druhý symbiont je umístěn v hrudi nositele a stará se o tělesné funkce. Dovede hostitele krátkodobě urychlit, udělat jej odolnějším vůči zraněním a zacelovat menší rány. Zabraňuje mu zemřít na vykrvácení a umí zpracovat byliny, které obyčejní lidé nemohou používat. Proto lovec přízraků dokáže odstranit ze svého těla jed, magickou slepotu nebo paralýzu, u jiných lidí se mu to však nepodaří. Třetí symbiont je z větší části umístěn v té ruce, v níž nositel nadržuje zbraň. S jeho pomocí může lovec přízraků, který sám nemá naprosto žádné magické schopnosti, vrhat i poměrně složitá zakletí a účinně se jimi bránit i útočit uprostřed boje.

Soužití lidského (elfího, trpasličího, atd.) organismu s myšlenkovými bytostmi však má svá úskalí. Symbionti vyčerpávají organismus lovce přízraků a kdyby byli stále aktivní, lovec by během pár hodin zemřel. Proto většinu času setrvávají v letargii a jejich nositelé je probouzejí jenom na krátkou dobu, kdy je potřebují využít v boji nebo na vyléčení poraněného těla. Také je pro ně výhodnější aktivovat jenom některou ze schopností symbionta, protože plně aktivovaná bytost je vyčerpá mnohem rychleji. Velmi zkušení lovci přízraků mají zostřený zrak a sluch téměř neustále a stačí jim dobrá strava a delší spánek, aby únava zmizela, ale mladší z nich se snaží používat své zvláštní schopnosti jenom v nejnepříznivějších případech. Také aktivace symbionta chvíli trvá, lovec přízraků musí krátkou meditací uklidnit svou mysl, spojit se s myslí jedné z bytostí a aktivovat tu schopnost, kterou bude v následujících chvílích potřebovat. Nejsložitější ze všeho je používání kouzel a exorcismů. Třetí symbiont umí určitým způsobem čerpat magickou energii a usměrňovat její tok, ale neumí z ní tvořit kouzla. Proto mají lovci přízraků u sebe váček s runami. Po aktivaci symbionta vyberou příslušnou runu nebo více run a otisknou si ji do dlaně. Bytost otisk přijme a vržená magická energie je poté daným runovým znakem proměněna například v kouzlo, které zchladí ohnivou auru fénixe natolik, že se k němu dá přiblížit beze strachu z popálení. Pro lovce je tedy velmi důležitá příprava před bojem. Ti opravdu dobří mohou otisknout do dlaně i deset run a v boji pak z těchto kouzel vybírat. Ostatní musí volit pečlivě, protože k ostatním kouzlům nebudou mít přístup.

Symbionti mají řadu výhod, mezi něž patří i dlouhověkost, kterou zaručují svým nositelům. Ovšem často se také stává, že lovci přízraků ztratí kontrolu nad svým jednáním, mohou dočasně nebo i trvale zešílet. Nepřiměřeně dlouhé používání zvláštních schopností je může vyčerpávat až k smrti. Občas potřebují nasycit své pomocníky, a tak se jako smyslů zbavení vrhnou na hromadu syrových vnitřností a zhltnou je. Takové nekontrolované chování pouze prohlubuje propast, jež mezi nimi a obyčejnými lidmi vyrostla.